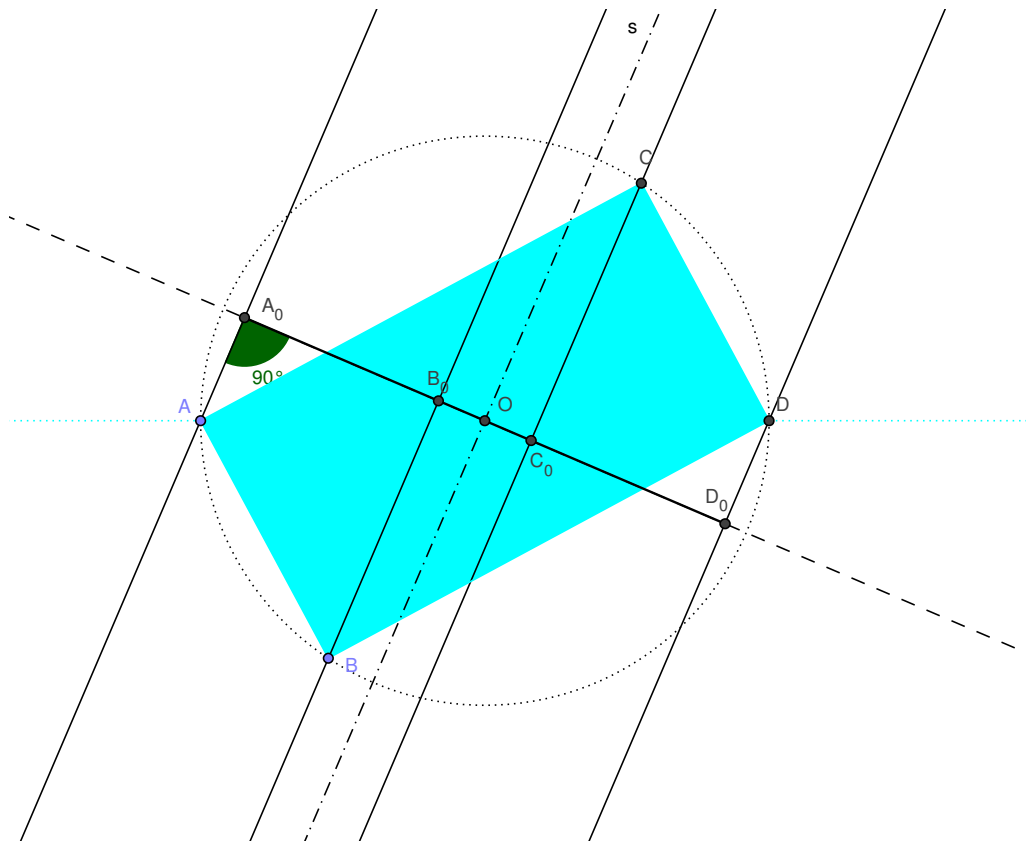

АНАЛИЗ НА РЕШЕНИЕТО НА ЗАДАЧА ABCD

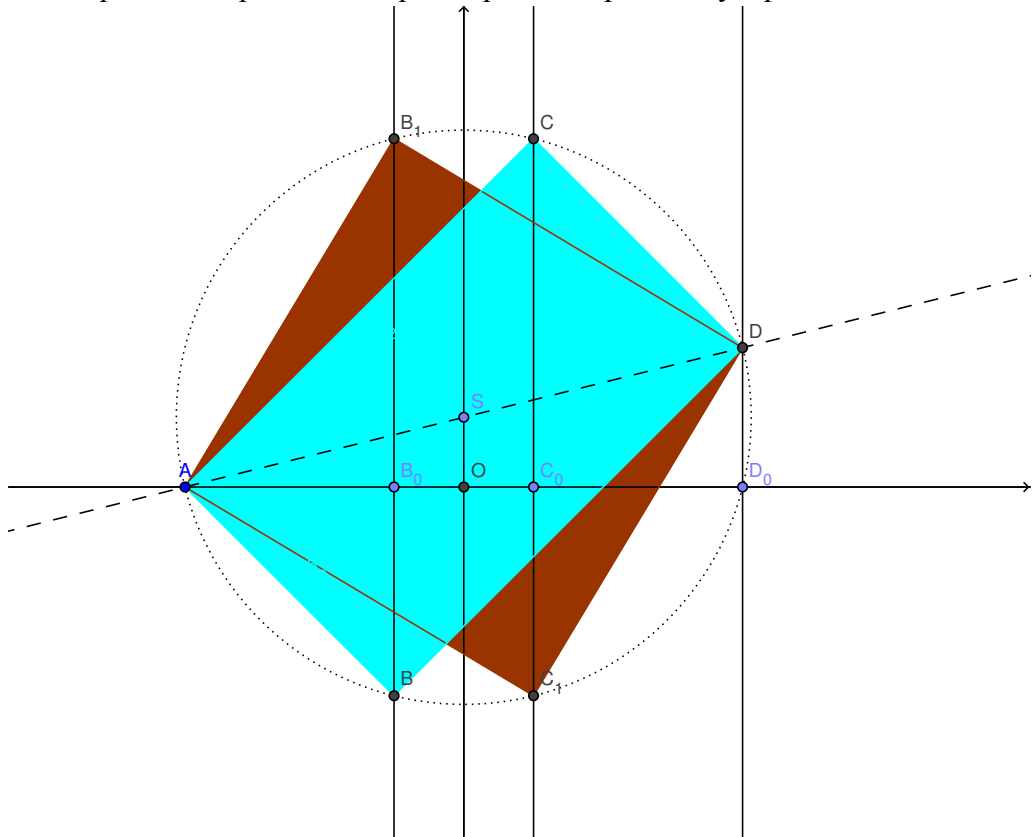

През върховете на право̀гълник ABCD са построени успоредни прави. Да означим с O пресечната точка на диагоналите на ABCD. Фигурата е централно симетрична относно O. Ако разгледаме правата през O, перпендикулярна на успоредните прави, то A₀ е първообраз на D₀, а B₀ – на C₀, т. е. A₀O=D₀O и B₀O=C₀O, следователно A₀B₀=C₀D₀ е необходимо условие за съществуването на тази конфигурация, т. е., няма решение при r≠t. Ако построим описаната около ABCD окръжност с точките на пресичане с успоредните прави, ще забележим и осевата симетрия на фигурата относно оста s, минаваща през O и успоредна на четирите успоредни прави. Тези разсъждения правят много подходящ следния избор на координатна система: права s за ордината и права през A, перпендикулярна на s за абсциса.

Тези разсъждения правят много подходящ следния избор на координатна система: права s за ордината и права през A, перпендикулярна на s за абсциса.

Без ограничение на общността можем да считаме т. A за неподвижна, а цялата конфигурация е еднозначно дефинирана от положението на центъра (тук означен с S) на право̀гълника върху абсцисата. Разбира се, няма смисъл да разглеждаме S и под абсцисната ос – ще получим еквивалентно решение. Няма смисъл да разглеждаме и двата възможни право̀гълника ADC и ADB₁, защото C и B₁ са с еднакви ординати, но B₁ е „по-наляво” от C и лицето на ADB₁ е по-голямо от това на ADC (една и съща основа AD и съответно съотношение на височините).

Интересуваме се, следователно, от удвоеното лице на триъгълник ADC при нарастването на ординатата на S, започвайки от 0 в положителна посока. Ако означим ординатата на S с t, координатите на върховете на този триъгълник са: A(-p-q/2,0), D(p+q/2, 2t) и C(q/2, y), където y (ординатата на C) е подчинена на условието CA⊥CD, т.е. $\overrightarrow{AC} \cdot \overrightarrow{DC} = 0$ или все едно $(q/2+p+q/2)(q/2-p-q/2)+y(y-2t)=0 \Leftrightarrow y^2-2ty-p(p+q)=0$ (интересува ни

положителният корен $y = t + \sqrt{t^2 + p(p+q)}$). Тези разсъждения са подходяща основа за реализация на търсене на минимума по t . Ако се направят достатъчно наблюдения на резултати или съответните математически изчисления, не е трудно да се види, че търсеният минимум (когато конфигурацията съществува) е $2p(p+q)$.

Реализация 1:

```
#include <iostream>
#include <math.h>
using namespace std;
typedef struct
{double x,y;
} Point;
double p,q,r;
double round(double d)
{return floor(10000*d+0.5)/10000;
}
double AreaX2(Point A, Point B, Point C)
{return fabs((A.x-C.x)*(B.y-A.y)-(A.x-B.x)*(C.y-A.y));
}
double minArea(double eps)
{
    Point A,D,C;
    double m,s,t=0,st=1;
    A.x=-p-0.5*q;A.y=0;
    D.x=p+0.5*q;D.y=0;
    C.x=0.5*q;C.y=sqrt(p*(p+q));
    do
    {m=AreaX2(A,D,C);
    do
    {t+=st;
    D.y=2*t;
    C.y=t+sqrt(t*t+p*(p+q));
    s=AreaX2(A,D,C);
    if (s<m) m=s;
    else break;
    }while (true);
    t=max(0.0,t-2*st);
    st/=10;
    if (st<eps) return m;
    D.y=2*t;
    C.y=t+sqrt(t*t+p*(p+q));
    }while (true);
}
int main(void)
{
    cin>>p>>q>>r;
    if (p!=r) {cout<<0<<endl; return 0;}
    cout.setf(ios::fixed,ios::floatfield);
    cout.precision(4);
    cout<<round(minArea(0.00001))<<endl;
    return 0;
}
```

Реализация 2:

```
#include <iostream>
using namespace std;
double p,q,r;
int main(void)
{
    cin>>p>>q>>r;
    if (p!=r) cout<<0<<endl;
```

```
else {cout.setf(ios::fixed, ios::floatfield);  
      cout.precision(4);  
      cout<<2*p*(p+q)<<endl;  
    }  
return 0;  
}
```

Автор: Павлин Пеев